

Arrest

nr. 45 271 van 23 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. MICHOLT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 april 2007 het Rijk binnen en diende op 28 februari 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 16 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu-origine en afkomstig van Nakuru-district (Rift Valley-province). U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 18 april 2007 omwille van uw huwelijk binnen de Masai-gemeenschap. Deze asielaanvraag werd op 27 september 2007 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u een vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk had gemaakt. U keerde na uw eerste

asielaanvraag niet naar Kenia terug. Op 28 februari 2008 vroeg u een tweede maal asiel aan in België. U vroeg opnieuw asiel aan omdat u in België in behandeling bent voor een medische aandoening en u vreest niet dezelfde behandeling te zullen kunnen krijgen in Kenia. Bovendien vreest u nog steeds de problemen omwille van uw huwelijk binnen de Masai-gemeenschap. U vreest ook problemen omwille van het etnisch geweld dat volgde op de verkiezingen in december 2007. Sinds 1992-1993 ondervond u reeds jaarlijks problemen in uw gebied met leden van de Kalenjin-etnie die vonden dat de Kikuyu dienden terug te keren naar hun oorspronkelijk gebied in Central Province. Bij dergelijke onlusten werd uw 'compound' reeds driemaal in brand gestoken. U vreest, omwille van wat u op CNN zag, dat uw woning een vierde keer is afgebrand. U weet bovendien niet of uw familie zich nog in Nakuru bevindt en weet dus niet waarheen in Kenia.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst kan, wat betreft de medische redenen die u aanhaalt voor uw tweede asielaanvraag (zie gehoor CGVS, p.2-3, door u voorgelegd medisch attest dd. 14/4/2009), opgemerkt worden dat de asielprocedure niet de aangewezen procedure hiervoor is. Gezondheidsproblemen ressorteren immers niet zonder meer onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De door u neergelegde attesten geven geen uitsluitsel over de juiste oorzaak van uw medische problemen. Voor een beoordeling van medische elementen kan u wel een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft dan de problemen die u nogmaals aanhaalt betreffende uw huwelijk met een Massaï, dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal hierover reeds een uitspraak deed in de beslissing betreffende uw eerste asielaanvraag. Hierin werd geoordeeld dat uw verklaringen betreffende uw huwelijk en uw verblijf bij de Massaï ongeloofwaardig waren. Aangezien u bij die verklaringen blijft (zie gehoor CGVS, p. 1) kan er ook nu geen geloof aan worden gehecht.

Ten derde haalde u nog het etnische geweld in Kenia (zowel voor als na de verkiezingen van 2007) aan als reden voor uw tweede asielaanvraag. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de etnische conflicten die zich reeds sinds 1992 voordeden in uw dorp en waarbij uw huis reeds driemaal werd verbrand, kan opgemerkt worden dat het toch uiterst bedenkelijk is dat u dergelijke feiten niet reeds bij uw eerste asielaanvraag vermeldde. Noch tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u toen enig gewag over deze rellen die u persoonlijk zouden geraakt hebben, hoewel u tijdens beide gehoren duidelijk gepeild werd naar andere problemen dan de familiale problemen die u reeds aanhaalde (zie gehoor CGVS eerste asielaanvraag, p.11; gehoorverslag DVZ dd. 25/4/2007, p.11). Dit gegeven tast de ernst van de door u ingeroepen vrees danig aan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) dat het voor Kikuyu mogelijk is zich te vestigen in Kikuyu-gebieden in Central Province en Nairobi, zodat u zo de etnische rellen in Rift Valley zou kunnen ontvluchten. Volgens uw verklaringen verbleven uw broers trouwens ook in Nairobi (zie gehoor CGVS, p.2), waardoor u zich niet als alleenstaande vrouw dient te vestigen in Kenia. Uit deze informatie blijkt bovendien dat het geweld na de verkiezingen geluwd is, ook in Rift Valley. In deze kan ook worden opgemerkt dat artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1). De huidige situatie in Kenia beantwoordt echter niet aan alle vereisten van de definitie in artikel 48/4.

Het land werd inderdaad getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, maar eind maart 2008 zijn de gemoederen in bepaalde regio's, waaronder uw regio in Nakuru-district, bedaard. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit

moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u sinds uw komst naar België geen contact meer heeft met iemand in Kenia (zie gehoor CGVS, p. 2). U weet bijgevolg niet of u of uw familie persoonlijk geraakt werden door de rellen. U baseert zich in deze enkel op vermoedens en algemene berichtgeving op CNN (zie gehoor CGVS, p.3). De documenten van het internet die u voorlegt aangaande het post-electoraal geweld behandelen trouwens enkel de periode net na de verkiezingen toen de situatie inderdaad nog erg onstabiel was. Uit de recentere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt duidelijk dat er wel degelijk sinds begin 2008 een evolutie geweest is waardoor een relatieve kalmte is teruggekeerd.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de “*Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status Vluchtelingen dd. 28 juli 1951 (goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953); Schending van de materiële motiveringsplicht*”. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek zodat het middel vanuit dit oogpunt onderzocht zal worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. Verzoekster beroept zich in onderhavige asielaanvraag deels op haar motieven aangebracht in het kader van haar eerste asielaanvraag, namelijk inzake haar problemen ten gevolge van haar Masaï-huwelijk. Dit gegeven was reeds het voorwerp van een eerdere beslissing die werd bevestigd in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarin werd geoordeeld dat verzoeksters uiterst gebrekkige kennis over de Masaï-cultuur en haar tegenstrijdige verklaringen de aangebrachte feiten ongeloofwaardig maakten. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State ontoelaatbaar verklaard. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen de bevoegdheid van de Raad beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoekster voert tijdens haar tweede asielaanvraag tevens haar slechte gezondheidstoestand aan en het etnische geweld in Kenia. Ter staving legt verzoekster verschillende internetartikelen over het postelectorale geweld in Kenia, medische attesten en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Kenia neer.

3.2.1. Overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is de Raad niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en

subsidiare bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

3.2.2. Wat betreft verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar etnische achtergrond en het etnisch conflict in 1992 in haar dorp, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoekster zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Verzoeksters bewering dat haar compound meerdere malen in brand werd gestoken (zie gehoorverslag CGVS, p.3) is louter gebaseerd op vermoedens naar aanleiding van een algemene uitzending over de situatie in Kenia op CNN (zie CGVS-verhoor p.3). De geloofwaardigheid van deze nieuwe verklaringen van verzoekster kunnen evenmin overtuigen nu uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster dit etnische conflict en de brandstichtingen nooit ter sprake heeft gebracht in het kader van haar eerste asielaanvraag. Verzoeksters verklaring *“het hoofdprobleem was toen met de familie waarbinnen in gehuwd was. Ik dacht toen niet aan die andere problemen”* (zie gehoorverslag CGVS, p.3) kan allerminst overtuigen nu uit de gehoorverslagen in het kader van haar eerste asielaanvraag blijkt dat verzoekster de mogelijkheid werd geboden om andere asielmotieven dan haar problemen binnen de Masaï-gemeenschap aan te brengen. Zo werd toen tijdens het CGVS-verhoor uitdrukkelijk gevraagd *“Hebt u alle redenen opgegeven waarom u uw land moest ontvluchten? Ja, dat heb ik. Wenst u nog iets toe te voegen? Neen”* (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag 28.08.2007, p.11 en verslag DVZ 25.04.2007, p.11). Verzoekster ontkende aldus bij de eerste asielaanvraag zelf het bestaan van de thans ingeroepen motieven, wat de waarachtigheid ervan geheel onderuithaalt. Het verzoekschrift brengt hieromtrent ook geen toelichting zodat deze laattijdige toevoegingen verzonnen voorkomen.

3.3. Betreffende de internetartikelen aangaande het postelectorale geweld, wijst de Raad er op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Hoe dan ook de CGVS ontkent de onlusten niet en de bestreden beslissing stelt: *“Het land werd inderdaad getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007”*. Er werd echter toegevoegd *“maar eind maart 2008 zijn de gemoederen in bepaalde regio’s, waaronder uw regio in Nakuru-district, bedaard”*, wat verzoekster evenmin weerlegt.

3.4. Ten slotte voert verzoekster aan *‘Voor verzoekster is er geen intern vluchtalternatief indien zij zou terugkeren naar Kenia. Bovendien ligt een intern vluchtalternatief niet voor de hand, want al voor de uitbarsting van de postelectorale rellen, raakte Kenia geografisch meer en meer etnisch opgesplitst. Dit leidde tot een soort “geografische apartheid”, zegt Waki rapport (CEDOCA, Subject related briefing, Kenia, situatieschets, november 2008, p. 5).*

3.4.1. Verzoekster toont niet aan dat ze nood heeft aan een intern vluchtalternatief. Ze maakt niet aannemelijk in het verleden problemen te hebben gehad en de verklaringen over de onlusten zijn gesteund op een oudere, algemene televisieuitzending. Overigens heeft verzoekster een tante/zakenvrouw, heeft ze kinderen die bij haar inwonen, haar moeder leeft in Nakuru waar de onlusten gestopt zijn en haar broers wonen in Nairobi. Verzoekster is aldus geen alleenstaande vrouw maar heeft een uitgebreide familie die blijkbaar de financiële mogelijkheden hebben om verzoeksters broers te laten studeren en haarzelf naar Europa te brengen. Aldus kan gesteld worden dat verzoekster indien nodig, quod non, zich elders in haar eigen land eveneens kan handhaven.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster stelt voorts in haar verzoekschrift *"In tegenstelling tot verweerster is verzoekster van oordeel dat er tot op heden een grote onveiligheid is in Kenia en dat zij een reëel risico op ernstige schade zal hebben bij haar terugkeer (artikel 48/4 b of c Vreemdelingenwet)"*.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Mits verzoekster zich eveneens op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beroept, dient zij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

4.4. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar het antwoorddocument van CEDOCA om aan te geven dat er zich in Kenia een binnenlands gewapend conflict in vluchtelingrechtelijke zin heeft afgespeeld. Uit dat document, dat door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt inderdaad dat in 2008 in bepaalde delen van Kenia postelectoraal geweld uitbrak dat evenwel tijdelijk was en *"Die hebben vaak meer te maken met de strijd om grond dan met verkiezingen"* (zie CEDOCA-rapport, Subject related briefing "Kenia" Situatieschets november 2008, p.15). Er zijn zoals het verzoekschrift stelt, inderdaad nog problemen inzake de terugkeer van ontheemden die gevlucht waren omwille van dit geweld en die zoals verzoekster zelf aanhaalt berusten op *"o.a. veel aanslepende conflicten over de grond, angst om naar huis te keren, gebrek aan voedsel en onderwijs (CEDOCA eak 2008-002w, dd. 25 juli 2008, p. 3)"*. Nergens kan uit de toegevoegde informatie blijken dat er thans in Kenia sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Overigens en daargelaten dat verzoekster niet aantoont waar ze verbleef voor ze naar België kwam en ze evenmin een identiteitskaart voorlegt, kan verzoekster op verschillende plaatsen in Kenia terecht waar ze familie heeft en haar kinderen wonen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze nood heeft aan een intern vestigingsalternatief te meer nu ze geen specifieke vervolgingsgronden aannemelijk heeft gemaakt.

4.5. Volledigheidshalve merkt de Raad voorts op dat de voorgelegde internetartikelen louter handelen over het postelectorale geweld daterend van begin 2008 en de actuele situatie niet toelichten. Aldus wordt geen specifiek geweld aangetoond. Overigens blijkt uit het CEDOCA document (Subject related briefing "Kenia" Situatieschets november 2008) dat het reeds in 2008 relatief rustig was. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Kenia willen reizen en niet slaat op Keniaanse staatsburgers.

4.6. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK